

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Dato: 5. december 2008
Kontor: Udlændingekontoret
J.nr.: 2008/4011-307
Sagsbeh.: ANT
Fil-navn: Spm. 68

Besvarelse af spørgsmål nr. 68 ad L 69 stillet af Folketingets Integrationsudvalg til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 2. december 2008.

Spørgsmål:

"Findes der med de nugældende regler fortilfælde for, at politiet ikke har kunnet få kendskab til opholdsstedet for en udlænding på tålt ophold, og findes der fortilfælde for, at dette har medført at vedkommende ikke straks kunne udsendes, da muligheden herfor opstod?"

Svar:

Integrationsministeriet har anmodet Rigspolitiet om at bidrage til besvarelsen af dette spørgsmål samt spørgsmål 76, 77, 78 og 79 ad L 69.

Rigspolitiet har i den forbindelse oplyst over for ministeriet, at Rigspolitiet har kendskab til 60-70 sager vedrørende udlændinge på tålt ophold, og at en præcis og udtømmende besvarelse af udvalgets spørgsmål 68, 76, 77, 78, og 79 ville forudsætte en gennemgang af akterne i de 60-70 sager.

Rigspolitiet har således oplyst følgende på baggrund af Rigspolitiets generelle erfaringer med behandlingen af sager vedrørende udlændinge på tålt ophold:

"Det fremgår af Flygtningenævnets afgørelse i en sag om tålt ophold, at udlændingen – på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 – ikke kan udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet (statsborgerskabslandet) eller til et land, hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til hjemlandet.

Dette indebærer, at en udlænding på tålt ophold ikke vil kunne udsendes tvangsmæssigt ved politiets foranstaltning, idet en tvangsmæssig udsendelse kun vil kunne

ske til et land, der er forpligtet til at modtage udlændingen, og en sådan pligt påhviler efter folkeretten kun statsborgerskabslandet.

En tvangsmæssig udsendelse ved politiets foranstaltning vil således ikke kunne gennemføres, så længe Flygtningenævnets afgørelse om tålt ophold står ved magt.

En udlænding, som af Flygtningenævnet får en afgørelse om tålt ophold, har imidlertid pligt til selv at udrejse af Danmark. Dette følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, og af de enkelte afgørelser fra Flygtningenævnet.

En udrejse af Danmark og dermed indrejse i et tredjeland vil – hvis den skal være lovlig – forudsætte, at udlændingen har et gyldigt rejsedokument og har opnået de nødvendige tilladelser (indrejse- og opholdstilladelse) i det tredjeland, hvortil udreisen sker. Under hensyn til nationaliteten af de omfattede udlændinge på tålt ophold vil de pågældendes indrejse i et tredjeland selv med henblik på et kortvarigt ophold – som udgangspunkt – forudsætte en tilladelse typisk i form af et visum.

Det er Rigspolitiets erfaring – med helt enkeltstående undtagelser – at udlændinge, der har fået en afgørelse om tålt ophold, ikke (længere) har et gyldigt rejsedokument.

Udstedelse/forlængelse af et udløbet rejsedokument vil forudsætte, at udlændingen kontakter sit hjemlands myndigheder/ambassade herom. Under hensyn til den trufne afgørelse om tålt ophold vil Rigspolitiet ikke tvangsmæssigt kunne foranledige en sådan kontakt.

Det må endvidere efter Rigspolitiets opfattelse være tvivlsomt, om der – afgørelsen om tålt ophold taget i betragtning – kan anvendes konkrete ”motivationsfremmende” foranstaltninger med henblik på at foranledige en sådan henvendelse fra udlændingen til hjemlandets myndigheder.

Rigspolitiet har i flere sager efter anmodning fra udlændingen bistået denne med at rette henvendelse til ambassader for forskellige (vestlige) tredjelande med henblik på at opnå indrejsetilladelse/opholdstilladelse. Ingen af disse henvendelser har dog givet et positivt resultat.

En række udlændinge, som har været på tålt ophold i Danmark, er permanent forsvundet fra deres opholdssted (Center Sandholm) og er herefter skønnet udrejst af Rigspolitiet.

Det er Rigspolitiets opfattelse, at disse udlændinge har forladt Danmark og er udrejst til et af vores nabolande. Det er samtidig Rigspolitiets opfattelse, jf. ovenfor, at indreisen i et naboland er sket uden de nødvendige tilladelser. Rigspolitiet kan selvsagt ikke afvise, at sådanne udlændinge selv – uden Rigspolitiets medvirken – kan have skaffet sig de nødvendige rejsedokumenter/tilladelser. Rigspolitiet har således kendskab til nogle ganske få eksempler på, at udlændinge på tålt ophold selv har tilveje-

bragt de nødvendige rejsedokumenter mv. med henblik på en frivillig udrejse til hjemlandet.

Flygtningenævnet har i flere sager på baggrund af nye oplysninger i sagen truffet afgørelse om, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 ikke længere var til hinder for en tvangsmæssig udsendelse til hjemlandet, således at udlændingen, hvis den pågældende ikke frivilligt udrejste, tvangsmæssigt kunne udsendes til hjemlandet.

En sag om genoptagelse på baggrund af nye oplysninger vil i 1. instans skulle behandles i Udlændingetjeneste, og afgørelsen vil – hvis den går udlændingen imod – automatisk blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingens udrejsefrist vil som udgangspunkt være udsat under den fornyede sagsbehandling i Udlændingetjeneste/Flygtningenævnet. Dette indebærer, at udlændingen har et lovligt (processuelt) ophold i Danmark. I konsekvens heraf er udlændingen ikke pålagt meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 3, mens genoptagelsessagen behandles.

Rigspolitiet har i sådanne sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om, at udlændingen nu kan udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, gennemført sådanne udsendelser, ligesom enkelte udlændinge i denne situation er blevet påset frivilligt udrejse, medens ganske få, efter at muligheden for en tvangsmæssig udsendelse er opstået, er forsvundet permanent fra deres opholdssted og derefter skønnet udrejst af Rigspolitiet.”